

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 9 rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Radkovskou v hlavním líčení konaném v Praze dne 8. října 2013

t a k t o :

Obžalovaný

Ing. K. B.

nar. XX.XX.XXXX v P., trvale bytem P., doručovací adresa P.

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š ť u j e

obžaloby státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9, sp. zn. 1 ZT 102/2012 ze dne 4.6.2012 pro jednání právně kvalifikované jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím,

ž e

v průběhu doby výkonu funkcí v dozorčí radě spol. D. p. hl. m. P. a.s., se sídlem P., IČ XXXXX, zamlčel podstatnou skutečnost týkající se překážky, která bránila ve výkonu těchto jeho funkcí člena a předsedy dozorčí rady této společnosti, které vykonával v období od 14.3.2007 do 4.8.2011, když zamlčel valné hromadě spol. D. p. hl. m. P. a.s. tu podstatnou skutečnost, že na spol. P. P. a.s. se sídlem P., IČ XXXXX, ve které vykonával v době od 1.5.2005 dosud funkci člena dozorčí rady, byl na základě usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn.: MSPH 93 INS 3718/2008-B-44 ze dne 5.12.2008 prohlášen s účinkem od 5.12.2008 konkurs na majetek této společnosti, čímž nastala dle § 381 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník, výše uvedená překážka ve výkonu jeho funkcí člena a předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. P. a.s., neboť členem statutárního orgánu právnické osoby, která je podnikatelem, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické

osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs a zamlčením výše uvedené překážky nemohla valná hromada spol. D. p. hl. m. P. a.s. obviněného v zákonné tříměsíční lhůtě z vykonávané funkce odvolat nebo potvrdit jeho volbu dle § 361 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb. a jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. P. a.s. tak dle § 381 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb. zanikla uplynutím této tříměsíční lhůty od vzniku výše uvedené překážky, tedy zanikla ke dni 5.3.2009, kdy obviněný od této doby pobíral do konce období výkonu jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. P. a.s., tedy do 4.8.2011, z důvodu zamlčení výše uvedené podstatné skutečnosti neoprávněně mzdu a odměny související s výkonem funkce předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. P. a.s., čímž neoprávněně získal částku nejméně ve výši 289.391,- Kč, ke škodě této společnosti,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se D. podnik hl. m. P., akciová společnost, se sídlem P., odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7.8.2013 sp. zn. 9 To 148/2013 bylo podruhé zrušeno rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20.3.2013 sp. zn. 21 T 43/2012, kterým byl obž. ing. K. B. dle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9, sp. zn. 1 ZT 102/2012 ze dne 4.6.2012, pro jednání právně kvalifikované jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, kterého se měl dopustit jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku. Podle § 262 tr. řádu pak Městský soud v Praze nařídil, aby byla věc projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu.

Hlavní líčení nařízené na den 8.10.2013 se konalo na výslovnou žádost obžalovaného v jeho nepřítomnosti dle § 202 odst. 2 tr. řádu, pouze za účasti jeho obhájce. S ohledem na změnu v osobě samosoudkyně byly strany dotázány, zda má být hlavní líčení provedeno znovu či zda souhlasí s přečtením podstatného obsahu protokolů o hlavním líčení, včetně v něm provedených důkazů. Státní zástupkyně souhlasila se čtením protokolů o hl. líčení, obžalovaný vyslovil svůj souhlas s postupem dle § 219 odst. 3, věta druhá, tr. řádu, písemně. Z souhlasu stran byly proto čteny ve spise založené protokoly o hl. líčení včetně provedených důkazů. Další návrhy na doplnění dokazování strany neměly. Po takto provedeném hlavním líčení dospěla samosoudkyně k závěru, že obžalovaný jednáním uvedeným v obžalobě nespáchal žádný trestný čin, a proto byl dle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby v plném rozsahu zproštěn.

Obžalovaný ing. K. B. popřel, že by se žalovaného jednání dopustil. Rozhodně odmítl, že by zamlčel rozhodné skutečnosti v úmyslu se obohatit na úkor cizího majetku, jak je mu kladeno obžalobou za vinu. V souladu s právním stanoviskem k problematice výkladu ustanovení § 381 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen obch. z.), se domnívá, že u něj nenastala překážka výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodní společnosti. A taková překážka neexistovala ani v případě jeho členství v dozorčí radě D. p. hl. m. Prahy. K předmětnému právnímu stanovisku uvedl, že byl účasten i procesu jeho zadávání, přičemž k tomu došlo na podzim roku 2008. Právní stanovisko bylo zadáno ke zpracování seskupením T., kde obžalovaný působil jako zástupce Č. k. a.. Zde se účastnil činnosti fondu jako zástupce ČKA při řešení problematiky skupiny „Sklo porcelán“. Právě s ohledem na tehdy

řešenou jeho účast ve statutárních orgánech společností, jejichž situace nebyla optimální a mohla nastat i okolnost obecně předjímaná citovaným ustanovením obch. z., zadalo seskupení T. uvedený právní rozbor. O stanovisko byla požádána advokátní kancelář Baker & McKenzie. Sám obžalovaný nemá právní vzdělání, v rámci svého vysokoškolského studia, ekonomického zaměření pouze absolvoval zkoušku ze základů práva. I proto se plně spolehl na vyslovený právní názor ve vypracovaném stanovisku, když jeho zpracovatele pokládal za osobu právně erudovanou a neměl relevantní důvod o takovém stanovisku pochybovat. Obsah stanoviska mu byl znám bezprostředně poté, co bylo zadavateli doručeno. Jednalo se tedy o období podzimu 2008, přičemž samo stanovisko je datováno dnem 10.9.2008. Obžalovaný se vyjádřil i ve vztahu k jednání, pro něž byl trestně stíhán Obvodním soudem pro Prahu 2, když v té věci byl pravomocně zproštěn obžaloby. I ve vztahu k této, již skončené, věci, bylo předmětem posouzení soudem mimo jiné i to, zda v okamžiku jeho znovuzvolení za člena dozorčí rady společnosti Ž. S. D. existovala na jeho straně zákonná překážka pro výkon takové funkce, a to ke dni volby. Obžalovaný se v tomto případě, tedy na sklonku roku 2009, domníval, že nikoli, přičemž před svým zvolením seznámil kompetentní osoby se zněním právního stanoviska, které je již zmiňováno. Ve vztahu k D. p. však byla situace poněkud odlišná, když již z doby předcházející prohlášení konkurzu na společnost P. P. byl členem dozorčí rady a k prohlášení konkurzu došlo až v průběhu funkčního období. Právě to bylo důvodem toho, proč ani neseznámil k tomu příslušný orgán se situací ve vztahu ke společnosti P. P., kde byl rovněž členem dozorčí rady, když jednal pod dojmem vypracovaného právního stanoviska, že překážka ve výkonu funkce u něj nenastala. Protože se aktuálně ani neřešila jakákoli okolnost, spojená se členstvím ve statutárním orgánu společnosti D. p. hl. m. P., když funkční období plynulo, nebylo tedy znovu rozhodováno o takové funkci, tak jako ve druhém případě, pak jej ani nenapadlo danou okolnost sdělovat. Obžalovaný dále uvedl, že neměl důvod pochybovat o právním stanovisku AK Baker & McKenzie, navíc je zřejmé, že i odborná veřejnost předmětné ustanovení obch. z. považuje za ustanovení s nejednoznačným výkladem.

Svědék **Ing. M. D.**, bývalý generální ředitel společnosti D. p. hl. m. P., ve společnosti působil v době, kdy obžalovaný zastával funkci člena dozorčí rady. Svědek se vyjádřil rámcově v tom smyslu, že danou problematiku zaregistroval až v návaznosti na trestní oznámení sdružení O., které směřovalo vůči managementu D. p.. Po dobu svého působení ve společnosti nezaznamenal, že by obžalovaný předmětnou záležitost řešil s valnou hromadou D. p., tedy s R. hl. m. P., jejichž zasedání se někdy přímo účastnil, resp. mu byly zasílány zápisy z takových zasedání. Nepamatuje si, že by kdy byla předmětem projednání R. jakákoli oznámení obžalovaného, že by na jeho straně vznikla překážka výkonu funkce člena dozorčí rady. Obžalovaný nikdy jemu samotnému nesdělil, že by u něj měla taková překážka nastat. Až když spolu hovořili poté, co bylo podáno již zmíněné trestní oznámení, které bylo i medializováno, pak mu obžalovaný sdělil, že je daná problematika složitou právní otázkou, ale on se domnívá, že překážka výkonu funkce u něj nenastala.

Svědék JUDr. Ing. M. L., tehdejší člen dozorčí rady D. p. hl. m. P. vypovídal v podstatě shodně jako prvně slyšený svědek. Oba svědci se rovněž vyjádřili k tomu, jak se po podání trestního oznámení řešila situace mezi akciovou společností a obžalovaným ve vztahu k výplatě odměn za výkon funkce člena dozorčí rady. Uvedli, že vzájemné vypořádání stran, resp. jednání o něm, bylo obecně avizováno, mělo k němu dojít již od počátku řešení vyvstalé situace, ale zejména pro řešení zásadnějších otázek chodu akciové společnosti bylo jednání odsouváno na pozdější dobu. A to i pod dojmem právního rozboru situace, který zadalo vedení společnosti, a to jednak ve vztahu k analýze otázky vzniku překážky výkonu funkce člena dozorčí rady u obžalovaného, k čemuž bylo toliko získáno stanovisko, že se jedná o

značně právně komplikovanou záležitost, jednak k posouzení běhu, resp. konce promlčecí lhůty pro případný nárok z titulu bezdůvodného obohacení. Protože taková lhůta měla skončit až v březnu 2013, měla společnost dostatečný prostor pro jednání s obžalovaným a za doby působení obou svědků ve společnosti k uzavření dohody nedošlo.

Dále byly provedeny **listinné důkazy**. Z trestního oznámení sdružení O., které směřovalo vůči managementu D. p. hl. m. P., je zřejmé, že sdružení se domnívá, že v důsledku jednání členů statutárního orgánu společnosti došlo k neoprávněným výplatám odměn za výkon funkce v dozorčí radě obžalovanému, když mu ze zákona funkce zanikla ke dni 5.3.2009, a to v důsledku nerozhodnutí valné hromady společnosti ve smyslu § 381 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb., obch. z. o tom, zda se ve funkci potvrzuje či se z ní odvolává, a to na základě vzniku překážky výkonu funkce ve smyslu ustanovení § 381 obch. z. K takovému zániku funkce došlo dle tvrzení trestního oznámení marným uplynutím tříměsíční lhůty ode dne vzniku překážky, v níž mělo být dle citovaného zákonného ustanovení § 381 odst. 6 obch. z. valnou hromadou společnosti rozhodnuto. Předmětnou překážkou ve výkonu funkce člena dozorčí rady společnosti u obžalovaného mělo být prohlášení konkursu Městským soudem v Praze na společnost P. P. a.s. ke dni 5.12.2008, v níž tehdy obžalovaný zastával rovněž funkci člena dozorčí rady. Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5.12.2008, č.j. MSPH-93 INS 3718/2008–B-44 vyplývá, že na společnost P. P. a.s., IČ: XXXXXXXX, byl prohlášen konkurz s účinkem ke dni 5.12.2008. Obžalovaný B. byl členem dozorčí rady této společnosti od 22.6.2005, což soud zjistil z výpisu z obchodního rejstříku. Z výpisu z obchodního rejstříku obchodní firmy D. p. hl. m. P., akciová společnost, soud zjistil, že obžalovaný byl zvolen členem dozorčí rady dne 14.3.2007, což je doloženo i usnesením R. hl. m. P. č. 323 ze dne 13.3.2007, jež pojednává mimo jiné i o zvolení obžalovaného členem dozorčí rady ke dni 14.3.2007. R. hl. m. P. dne 13.3.2007, v působnosti valné hromady akciové společnosti D. p. hl. m. Prahy, obžalovaného zvolila všemi svými 11 hlasy členem dozorčí rady společnosti. Následně se stal volbou ode dne 7.4.2010 předsedou dozorčí rady. Dále soud předkládal k nahlédnutí i usnesení téhož orgánu č. 559 ze dne 26.4.2011, jímž bylo vzato na vědomí uplynutí funkčního období obžalovaného jako člena dozorčí rady, a to ke dni 14.3.2011. Soud konstatoval i stanovy obchodní společnosti D. p. hl. m. P., akciová společnost. Ze sdělení Ředitele M. hl. m. P. bylo zjištěno, že M. nedisponuje žádným zápisem R., z něhož by bylo zjištěno, že obžalovaný učinil vůči R., tedy valné hromadě společnosti D. p. hl. m. P., oznámení o vzniku zákonné překážky výkonu funkce člena dozorčí rady společnosti, resp. není jejich obsahem, že by obžalovaný předkládal jakékoli listiny, či by byly předmětem projednávání jakékoli listiny nebo informace, týkající se obžalovaného. Založeno je i právní stanovisko problematiky ustanovení § 381 obch. z., vypracované JUDr. Alexandrem Césarem z AK Baker & McKenzie v.o.s. pro zadavatele T. D. F., ze dne 10.9.2008. Dále měl soud k dispozici i materiály, jež se vztahují k působení obžalovaného v dozorčí radě společnosti Ž. S. D. a.s., včetně písemného vyjádření předsedy představenstva. Působení obžalovaného v této právnické osobě bylo předmětem jiného jeho trestního stíhání, v němž rozhodoval Obvodní soud pro Prahu 2, když stejnopis rozsudku tohoto soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8T 276/2011 je rovněž součástí spisu. Založen je dále přehled odměn, vyplacených D. p. hl. m. P., akciová společnost, obžalovanému za činnost v dozorčí radě za období od 5.3.2009 do 14.3.2011, přičemž celkem bylo obžalovanému vyplaceno 269.042,-Kč. Z dohody o narovnání ze dne 4.3.2013 o vypořádání vzájemných pohledávek mezi obžalovaným a D. p. hl. m. P., a.s. vyplývá, že částečně došlo k započtení vzájemných pohledávek, vzešlých D.p. z titulu neoprávněného pobírání výplat odměn obžalovaným za výkon funkce člena dozorčí rady poté, co mu funkce zanikla, a naopak obžalovanému z titulu faktického výkonu takové činnosti i v době, kdy jeho funkce zanikla. Nad rámec započtení se obžalovaný zavázal

zaplatit D. p. hl. m. P., a.s. částku 56.538,-Kč, čímž dle vzájemné dohody budou veškeré vzájemné pohledávky vyrovnány.

Po takto provedeném dokazování, kdy soud **hodnotil důkazy** jednotlivě i v jejich souhrnu v souladu se zásadou uvedenou v § 2 odst. 6 tr. řádu dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by se obžalovaný dopustil trestného činu. V dané věci je soud I. stupně sice vázán právním názorem odvolacího soudu, který jej vyslovil ve svém usnesení ze dne 7.8.2013, ovšem z tohoto usnesení vyplývá názor pouze v tom směru, že obžalovaný se dopustil trestného činu a je třeba jej za to potrestat. Zdejší soud však po vyhodnocení všech důkazů ve vzájemných souvislostech a přihlížející k judikatuře Nejvyššího soudu ČR, která se na danou problematiku vztahuje, nemohl rozhodnout jiným způsobem nežli zprošťujícím rozsudkem. Aby mohl být obžalovaný odsouzen za spáchání trestného činu je třeba, aby naplnil jednak objektivní a jednak subjektivní stránku trestného činu tak, jak je uvedeno v § 13 tr. zákoníku. V dané věci bylo prokázáno, že obžalovaný K. B. byl zvolen do dozorčí rady D. p. hl. m. P., a.s. dne 14.3.2007 a působil zde až do 14.3.2011 s tím, že od 7.4.2010 působil jako předseda této dozorčí rady. Za tuto svou činnost zde pobíral standardní odměnu. Za 4 roky svého působení vyinkasoval celkem 269.042,- Kč, což by v průměru odpovídalo částce cca 5.600,- Kč měsíčně. Obžalovaný působil mimo jiné i ve společnosti P. P. a.s., a to od 1.5.2005 jako člen dozorčí rady. Listinnými důkazy, zejména usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5.12.2008 bylo prokázáno, že na jmenovanou společnost byl prohlášen konkurz k témuž dni. Obžalovaný působil ještě v dozorčích radách společností C. a.s. a dále Ž. S. D. a.s., kde byl nově volen do dozorčí rady byl v roce 2009 vzhledem k tomu, že mu uplynulo funkční období. Do této společnosti byl vyslán společností Č.d., kde v té době působil v dozorčí radě. Společnost P. P. a.s. a C. a.s., které byly součástí skupiny nazývané „S. P.“, byly ve špatné ekonomické situaci, a proto si společnost T. D. F. a.s., která byla jedním z akcionářů této společnosti, nechala vypracovat právní stanoviska k předmětné problematice, tj. ke vzniku počátku běhu lhůty znamenající překážku výkonu funkce statutárního orgánu. Jedná se o právní stanovisko advokátní kanceláře Baker & McKenzie, které měl obžalovaný k dispozici již dne 10.9.2008, tedy ještě tři měsíce předtím než byl na společnost P. P. a.s. vyhlášen konkurz. Z tohoto stanoviska vypracovaného JUDr. Alexandrem Césarem vyplývá, že ustanovení 38l zákona č. 513/1991 Sb. (obch. z.) řeší nejednoznačně otázku počátku běhu tříleté překážky ve výkonu funkce. Ustanovení § 38l odst. 3 obch. z. je řešeno, že statutárním orgánem, členem statutárního orgánu nebo jiného orgánu právnické osoby, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoliv ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurz, resp. byl návrh zamítnut pro nedostatek majetku, a tato překážka trvá po dobu 3 let ode dne právní moci a) usnesení o zrušení konkurzu pro splnění rozvrhového usnesení nebo proto, že majetek dlužníka je zcela nepostačující, nebo b) usnesení o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku. Pokud jde o počátek běhu této tříleté překážky existují různé právní názory. JUDr. César ve svém stanovisku uvedl, že lze přisvědčit právnímu názoru doc. Štenglové, autorky komentáře k obchodnímu zákoníku, která uvedla, že překážka výkonu funkce počne běžet až dnem právní moci usnesení soudu o zrušení konkurzu po splnění rozvrhového usnesení nebo proto, že majetek dlužníka je zcela nepostačující, nebo až dnem právní moci usnesení soudu o zamítnutí insolvenčního návrhu pro nedostatek majetku. Obžalovaný B. měl toto stanovisko k dispozici a řídil se jím již ve vztahu ke společnosti Ž. S. D. a.s., kde byl znovu volen do dozorčí rady v říjnu roku 2009. Ve vztahu ke společnosti D.p. hl. m. P. a.s. však nepovažoval za nutné toto stanovisko uplatňovat, neboť zde mu funkce běžela již od roku 2007 a vzhledem k právnímu názoru AK Baker & McKenzie, který byl vysloven výše se domníval, že překážka výkonu funkce mu zdaleka ani běžet nezačala. S ohledem na tento přístup obžalovaného, který je podpořen i listinnými důkazy - jednak citovaným stanoviskem AK Baker &

McKenzie, jednak vyplývá i ze svědectví, které uvedl u Obvodního soudu pro Prahu 2 v trestním řízení pod sp. zn. 8 T 276/2011 JUDr. Alexandr César (kdy rozsudek tamního soudu byl čten jako listinný důkaz) zdejší soud nemohl v žádném případě u obžalovaného dovodit úmyslné zavinění ve vztahu k jednání, které mu bylo kladeno obžalobou za vinu.

Pokud obžaloba argumentovala tím, že obžalovaný B. měl o skutečnosti, že byl na společnost P. P. a.s., ve které byl členem dozorčí rady, vyhlášen konkurz, oznámit R. h. m. P., které jej měla buď odvolat či potvrdit jeho volbu, jak vyplývá z ustanovení § 381 odst. 6 věta první, bylo jednoznačně prokázáno, obžalovaný tak neučinil proto, že se v dobré víře domníval, že u něj překážka výkonu funkce ani nezačala běžet. Je zřejmé, že ve vztahu ke společnosti Ž. S. D. a.s. tuto skutečnost řešil a předložil i právní stanovisko společnosti AK Baker&McKenzie, neboť byl znovu volen do dozorčí rady. Z toho pak je i zřejmé, že se nejednalo o jeho účelové jednání obžalovaného. Zdejší soud je přesvědčen o tom, že pokud by si byl obžalovaný vědom skutečnosti, že musí být znovu potvrzen v dozorčí radě či odvolán, tuto skutečnost by R. h. m. P. sdělil, protože tak postupoval i v jiné společnosti. V daném případě při vědomí právního stanoviska, že tak činit nemusí, mu nelze klást k tíži, že takto nepostupoval. Zdejší soud proto v žádném případě nepovažuje obhajobu obžalovaného za zastírací manévr, jak to nazval Městský soud v Praze ve svém posledním usnesení ze dne 7.8.2013, neboť i z výpovědi JUDr. Césara před OS Praha 2 vyplývá, z jakých důvodů bylo právní stanovisko vypracováno a že se tak stalo v době předcházející vyhlášení konkurzu na společnost P. P. a.s. K dané problematice, tedy počátku běhu lhůty, kdy nastává překážka výkonu funkce ve statutárních orgánech, ani neexistuje příliš rozsáhlá judikatura. Rozhodnutí Nejvyššího soudu č. **29 Odo 455/2005**, které obdobnou problematiku řeší, se vztahuje k funkci likvidátora, a konkrétně i v tomto rozhodnutí je uvedeno, že nastala-li překážka výkonu funkce § 31a odst. 1, 2 obch. zák. ve znění účinném do 30.6.2005 (nyní § 381 odst. 1, 2 obch. zák.) až poté, co byl likvidátor do funkce řádně jmenován, nelze pro tuto překážku zamítnout návrh na jeho zápis do obchodního rejstříku. Toto rozhodnutí řeší ale odlišnou situaci než jaká byla dána u obžalovaného. Z rozsudku OS Praha 2 sp. zn. 8 T 276/2011 vyplývá, že JUDr. César se k vypracovanému právnímu stanovisku podrobně vyjádřil, kdy mimo jiné argumentoval tím, že není možné, aby konkurz běžel například 5 let a členové představenstva či dozorčí rady byli po celou dobu tzv. infekční a teprve na konci této doby by konkurz dopadl jinak než jak je uvedeno v § 381 odst. 3 písm. a), b) obch. zákoníku. V daném případě by pak fakticky prohlášení konkurzu bránilo výkonu jakýchkoli dalších funkcí po mnohem delší dobu nežli po dobu 3 let.

Zdejší soud se pak také domnívá, že o pravdivosti výpovědi obžalovaného, tj. o tom, že se domníval, že mu překážka výkonu funkce ani nezačala běžet, vypovídá i to, že neoznámením skutečnosti, že na společnost P. P. a.s. byl vyhlášen konkurz, de facto sám sobě způsobil, že mu funkce zanikla ze zákona uplynutím 3 měsíců ode dne vyhlášení konkurzu, tj. ke dni 5.3.2009. Pokud by si byl této skutečnosti vědom, je spíše pravděpodobné, že by tuto skutečnost R. h. m. P. oznámil, aby mohl být případně znovu potvrzen ve funkci jako člen dozorčí rady. Je naprosto zřejmé, že účelem ust. § 381 obch. z. je zabránit osobám, které způsobilý ve funkcích statutárních orgánů krach těchto společností, aby mohly tímto negativním způsobem působit ve společnostech dalších. V případě obžalovaného však nejde o tento případ, když byl do dozorčí rady spol. P. P., a.s. (a C. a.s.) vyslán státem v době, kdy nijak nemohl ovlivnit již existující špatnou ekonomickou situaci těchto společností, které vstoupily do insolvence poté, co do nich již stát neinvestoval další finanční prostředky na revitalizaci. Fakticky proto ani působení obžalovaného v dozorčí radě D. p. hl. m. P. nebylo pro tuto společnost žádným rizikem.

Na případ obžalovaného se pak přílehavě vztahuje rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. **5 Tdo 848/2010**, ve kterém je uvedeno, že pokud se laické osoby spolehnou na právní rady advokáta jako osoby práva znalé, aniž by zde byly nějaké konkrétní okolnosti, ze kterých by mohly usuzovat na nesprávnost takových rad, nelze u nich zpravidla dovodit úmyslné zavinění. Obžalovaný rozhodně je právním laikem, a přestože působil v různých statutárních orgánech právnických osob, nelze jej pouze z tohoto důvodu považovat za odborníka na výklad ustanovení obchodního zákoníku. Navíc za situace, kdy ve vztahu k ustanovení § 381 obch.z., existovaly v té době rozpory i v mezi odborníky. Pokud se tedy obžalovaný řídil právním stanoviskem renomované advokátní kanceláře, které ve svém výkladu poukázalo na výklad vycházející z názoru doc. Štenglové, bývalé předsedkyně senátu NS ČR a autorky komentáře k obchodnímu zákoníku, nelze mu následný postup klást k tíži.

Krom shora uvedeného se zdejší soud domnívá, že obžalovaný nenaplnil ani objektivní stránku skutkové podstaty přečinu podvodu dle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Obžalovanému bylo kladeno za vinu, že sebe obohatil tím, že zamlčel podstatné skutečnosti a způsobil tak na cizím majetku větší škodu. Z provedeného dokazování však jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný působil v dozorčí radě D. p. hl. m. P. a.s. po čtyři roky - od 14.3.2007 do 14.3.2011 - a v dozorčí radě pak byl jedním z neaktivnějších členů, což potvrdil tehdejší ředitel DPP, a.s., svědek Ing. D.. Za vykonanou práci pobíral obžalovaný odměnu, která byla naprosto standardní. Soud neshledal v jednání obžalovaného žádné podvodné jednání, když za skutečně vykonanou práci v dozorčí radě obdržel odměnu za situace, kdy byl přesvědčen, že mu překážka výkonu funkce ani nezačala běžet. Svědek Ing. D. pak před soudem uvedl, že skutečnost, že by obžalovanému zanikla funkce v dozorčí radě ze zákona řešili, ale až na podkladě trestního oznámení, protože do té doby si nebyli ničeho takového vědomi. S ohledem na to, že obžalovaný v dozorčí radě skutečně pracoval, za což pobíral odměnu, uvažovali o tzv. nulové variantě, tj. že dojde ke vzájemnému započtení jeho vykonané práce a vyplacených odměn. Protože poté došlo ke změně ve vedení D. p. hl. m. P., byla následně uzavřena dohoda o narovnání s obžalovaným již s novým vedením DPP, a.s. dne 4.3.2013, kde se obžalovaný nad rámec započtení zavázal uhradit D. p. hl. m. P. částku 56.538,- Kč. Na straně D. p. hl. m. P. tak ani nevznikl žádný škodlivý následek.

Zdejší soud z důvodů shora podrobně rozvedených neshledal u obžalovaného naplnění ani objektivní ani subjektivní stránky přečinu podvodu dle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Pohlížet na celou věc pouze z úhlu ustanovení § 381 odst. 6 obch. zákoníku, považuje soud za příliš formalistické, neboť z toho lze pouze dovodit, že obžalovanému zanikla funkce v dozorčí radě dnem 5.3.2009, tedy po uplynutí 3 měsíců od vyhlášení konkurzu na společnost P. P. a.s., což obžalovaný příslušnému orgánu neoznámil, a nadále v dozorčí radě D. p. hl. m. P. působil a pobíral za to odměny. Před soudem I. stupně však nebylo v žádném případě prokázáno, že by tak obžalovaný činil vědomě, resp. že by byl alespoň srozuměn s tím, že může takto způsobit ohrožení či porušení zájmu chráněného trestním zákonem (§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku), a že by chtěl z toho důvodu D. p. hl. m. P. poškodit, resp. vylákat odměny za své působení v dozorčí radě, když v ní fakticky pracoval. Proto zdejší soud nemohl postupovat jinak než obžalovaného dle § 226 písm. b) tr. řádu zprostit obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Pokud se jedná o nárok D. p. hl. m. P. a.s. na **náhradu škody**, byl odkázán dle § 229 odst. 3 tr. řádu na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť v případě zprošťujícího rozhodnutí soud ani jinak postupovat nemůže. Krom toho je zřejmé, že v mezidobí byly dohodou o narovnání veškeré závazky mezi obžalovaným a poškozeným zcela vyrovnány.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat do 8 /osmi/ dnů od doručení jeho opisu odvolání u zdejšího soudu. Rozsudek může odvoláním napadnout obžalovaný a v jeho prospěch osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. řádu, a to pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Pro nesprávnost kteréhokoli výroku může rozsudek odvoláním napadnout státní zástupce. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání podané včas a osobou oprávněnou má odkladný účinek. O odvolání proti rozsudku zdejšího soudu rozhoduje Městský soud v Praze. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 8. října 2013

**JUDr. Kateřina Radkovská, v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matějková